

Forbindelse med hinanden, skal jeg ikke dvæle ved alle de af den ærede Rigsdagsmand (Alberti) berørte Spørgsmaal. Det forekommer mig, at det, han anførte om den civile Retspleie, nærmest hørte under Rævningselovens Behandling. Jeg maa holde paa som rigtig, hvad der staaer i Motiverne til Udkastet, at det vil være det samme som at forkaste Rævningseloven, om man vilde stille den Forbring, at det skulde være en Betingelse for dens Vedtagelse, at den civile Retspleie først skulde være omordnet. Jeg er ikke blind for Manglerne ved den civile Retspleie, og jeg troer, at der virkelig er Opfordring til meget alvorligt at overveje, om vi ikke i den nærmeste Fremtid maatte kunne gennemføre en Reform i den civile Retspleie. Jeg troer ikke, at den i saa væsentlig Grad trænger til Reform, som den ærede Taler meente, men jeg erkjender, at der er mange og væsentlige Mangler ved den. Deri er jeg saaledes ikke enig i Motiverne til Rævningsudkastet. Grundloven har jo ogsaa tilfattet en Reform i saa Henseende; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at Grundlovens Tilfagn med Hensyn til den kriminelle og civile Retspleie ere af forskjellig Natur. Grundlovens § 79 siger først: „Offentlighed og Mundtlighed skal saa snart og saa vidt som muligt gennemføres ved hele Retspleien.“ Det er den almindelige Regel. Saa kommer derefter: „I Misgjerningsager og i Sager, der reise sig af politiske Lovovertrædelser, skulle Rævninger indføres.“ Dette Sidste er et bestemt og klart Løfte. Naar det opfyldes, maa Grundlovens Bud om Offentlighed og Mundtlighed i den Deel af Retspleien selvfølgelig ogsaa opfyldes. Ordene bleve netop med Flid valgte saaledes. Jeg erindrer det meget tydeligt fra den Tid, Grundlovsudvalget behandlede Sagen, og da den senere kom frem i den grundlovgivende Forsamling. Man brugte i den almindelige Sætning forsigtige Udtryk, fordi man erkjendte, at det vilde være umuligt i den Udstrækning, at gennemføre Offentlighed og Mundtlighed i civile som i kriminelle Sager. Der er heller ikke noget Land i Verden, hvor Offentlighed og Mundtlighed have faaet den Udstrækning i civile som i kriminelle Sager, hvor Mundtlig-

heden i langt høiere Grad maa gjøres gjældende. Det er en af de største Fæxer, naar man har store Lovforslag til Behandling, saa at kaste en heel anden Sfare af Løve ind, der skulle gennemføres forinden. Hvad der hænger naturligt sammen, maa man behandle og gennemføre i Forbindelse med hinanden, men det er Noget, som jeg ingenlunde kan erkjende, at Gjennemførelsen af den kriminelle Reform skulde betinges af, at ogsaa den civile Retspleie blev forandret, og det er aabenbart for Enhver, der kjender til disse Forhold, at der ikke er de Forarbejder med Hensyn til den civile Retspleies Reform, som med Hensyn til den kriminelle Retspleies, ikke at tale om, at vi have for os Lovforslag, hvorved Folkethinget allerede gjentagne Gange har behandlet Spørgsmaalet om Rævnings Indførelse. Jeg har ikke opfattet § 359 saaledes, at man skulde have ønsket at udsætte det Tidspunkt, inden hvilket Rævninger skulle indføres; men man har erkjendt, at det var et Spørgsmaal, der først kunde afgjøres, naar de forskjellige Love, der gik Haand i Haand med Rævnings Indførelse, vare gennemførte. Jeg troer, at man meente, at man snarere kunde blive færdig i kortere Tid end de Aar, der ligge imellem 1863 og 1868, end at der skulde behøves en længere Tid. Det var altsaa ingenlunde, fordi man ansaa den angivne Tid for at være for kort, men fordi man fandt det naturligt at udtale i Lovsform den Tanke, at de forskjellige Love maatte gaae Haand i Haand, at man indsatte denne § 359. Skulle vi derimod medtage den hele civile Retspleiereform, saa betvivler jeg meget, at Aaret 1868 kunde blive det Aar, da vi kunde komme til at see den kriminelle Retspleies Reform iværksat. Jeg maa i høieste Grad fraraade at sammenblænde de to Ting, da det vil forstyrre denne Sags Gjennemførelse, en Sag, som Folkethinget paa en Maade to Gange har udtalt sig for, første Gang gennem en bestemt Afstemning, anden Gang ved eenstemmigt at henvide det Lovforslag, som Regjeringen havde forelagt, til et Udvalg.

Ersherning: Det er mig kjært, at den ærede sidste Taler henlede Opmærksomheden paa de Banfeligheder, vi nu befinde os i paa